

FOAIA POPORULUI

Prețul abonamentului:
Pe un an 2 fl. (4 coroane).
Pe o jumătate de an 1 fl. (2 coroane).
Pentru România 10 lei anual.
Abonamentele se fac la Institutul Tipografic în Sibiu

Apare în fiecare Duminecă

INSERATE
se primesc în biroul administrației (strada Poplăcii nr. 15.) — Telefon nr. 14.
Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr. a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Libertățile ungurești.

(em.) Că libertatea la noi în Ardeal și Ungaria numai pe hârtie înfloreste, nu avem lipsă să ne îndoim; au dovedit-o aceasta cei dela putere și o mai dovedesc încă. Îndeosebi națiunea românească a avut și are mai multe privilegii de a se încredința, că aceea-ce numesc Ungurii „libertate” și „constituționalism” nu este decât o adevărată minciună, cu care ei voesc să împăingineze ochii lumii, azi nu prea dedată a privi cu bunăvoință asupririle și tirănia, cari nu mai sânt pentru veacul acesta al luminii și al libertății popoarelor.

Ungurii însă nimic nu vor să știe de această libertate, pe care numai lor, cred ei, că se cuvine, ear' celorlalte națiuni, cari n'au fericirea de a fi născute din seminția lui Árpád, nici un drum de libertate nu se dă, fiindcă așa li-e firea de a ține tot binele pentru ei și a împăria cu largă inimă răul la toate celelalte popoare nemaghiare din Ungaria și Ardeal.

De vr'o 28 de ani încoace, noi Românii și cu noi toate celelalte națiuni nemaghiare am strigat, am protestat, și ne-am văietat asupra știrbirii libertății noastre, asupra sorții triste și grele, ce ni-s'a creat în strămoșeasca noastră moșie. N'au voit însă să ne asculte, căci n'au ei urechi pentru plângerile noastre, ba dimpotrivă am fost și sântem alungați de pe teremul

vieții publice cu totul, limba noastră este huiduită și asuprită, învățăturile noastre nesocotite și împedecate, ne jignesc în afacerile noastre bisericesti și școlare, dorurile noastre pentru o deopotrivă îndreptățire sânt călcate în picioare, batjocorite și sugrumate prin fel și fel de mijloace drăcești.

A descrie cu deamănuntul despoierile și casnele ce sufer Românii, ar fi o lucrare, de care ne-ar îngheța negreala în condeiu.

Dacă voim să ne intrunim, ei nu ne dau voie, dacă le spunem adevărul, atunci toate grozăviile iadului unguresc se deslanțuesc asupra noastră, toți procurorii sânt cu ochii în patru, în opt, în 48, toate temnițele se deschid, pentru a ne cuprinde în intunerecul lor.

Suferind însă, noi nu ne-am pierdut nădejdea într'un viitor mai bun. Nu, pentru-că știm cu toții că nu-i suș fără coborâs, nu fiindcă știm cu toții, că Dumnezeu a pus legi naturii și oamenilor, legi vecnice, în puterea cărora toate faptele omenești își au hotărele lor. Și oare asuprirea noastră, și oare prigonirea ce ni-o fac, să nu-și aibă hotărele ei? Noi credem că da, pentru-că adevărul și dreptatea trebuie să birue asupra răului și nedreptății, așa e legea dela Dumnezeu și de această lege nu se poate scuti nimenea, nici Ungurii, nici Turcii, nici Tătarii, căci pe toți li va ajunge prăpădăul lui Dumnezeu, dacă nu vor ține

seamă de această lege, care e cea mai puternică dintre legi.

E adevărat că va trebui să mai suferim din partea lor, e adevărat, că din ce ne apropiem mai înspre cunoștința adevărului și a binelui, tot mai multe sânt goanele și tot mai mari asupririle. Dar' aceasta deslanțuire de păcate nu poate să țină mult, și cei-ce cu neîndreptățirea se indeletnicesc, nu pot decât însuși să-și scrie judecata de moarte.

Noi Românii sântem un popor stăruitor pentru înaintare și învățură, supus legilor și ordnei, gata spre jertfe pentru ordine, țeară tron și imperație, sântem un popor blând, milos și îndurător, însă de aici să nu judece nimenea, că noi am fi un popor cari nu am avea și cunoștința drepturilor ce ni-se cuvin. Nu cugete nimenea, că sântem un popor amorțit, ci mai bine gândească la aceea, că asuprirea prea mare, nu poate decât însuși moartea lor să li-o grăbească.

Sântem blâzi, sântem miloși, sântem îndurători, însă când asuprirea se tot mărește, când cutitul ne dă de os, ne vom scutura cu putere, atunci protestele noastre se vor preface într'un răget înfricoșat și atunci nu se mire și nu încremenească nimenea, dacă mielul se va preface leu, piticul urieș, și robul stăpân.

E vai și amar de călărețul tiran, când ajunge sub picioarele calului seu, va fi zdrobit de potcoavele însuși ale calului seu!

FOIȚA.

Același rost.

Același rost de lucru
Ca ieri și azi și mâni,
Săprind în vatră focul,
Să 'nvirt fusul în mâni,

Mă prinde dor de ducă
Și-o jale de-a mai fi,
'Mi-aș rupe 'n două furca
Și fusul 'l-aș swirli.

Ear, focul 'l-aș aprinde
Să ardă 'ncetinel...

Dar' nu pe vatră 'n tindă,
Ci 'n piept... în piept la cl.

Maria Cuișanu.

MARTIRILOR ROMÂNI Horea, Cloșca și Crișan, frânți pe roată la 15 Februarie anul 1785.

Sculați voi umbre sante, martiri ai româniei
Din umbra tristă-a morții de unde locuiți,
Priviți-vă nepoții sub jugul tirănimii
Cum luptă împotriva dușmanilor cumpliți.

Căci astăzi vor Maghiarii prin lanțuri și robie
C'o singură trăsură să șteargă un popor:
Vor ca prin munții nostri, prin văi și prin câmpie
Să nu se mai auză al Romei cânt de dor.

O sutăzece ani în neagra vecinicie
Se duseră, periră, ca negura în vânt,
De când voi umbre sante, cu mare bărbăție
Pe roata mișelească, găsitu-v'ăți sflrșit.

Din sfânta-vă cenușe în cursul ăstui secol
Au răsărit ca iarba multime de eroi,
Ce luptă ca să scape o nație de pericol
Să-arete ungurimii, că ei sânt demni de voi.

Al vostru dor ferbinte cu care pân' la moarte
Luptat-ați ca să rupeți jugul tristei robii,
S'a propagat de-un secol cu multă pietate
În Da-ia străbună, la-ai nației copii.

Ah! Iancu, sfântul Iancu! cu Dobra și Buteanu,
Cu Balint, cu Axente, Begnescu și alți mulți
Au mai făcut odată să trâmure tiranul
Și-uitatul vostru buciom ear' să răsune 'n munți.

Precum dispăre-o umbră când soarele răsare,
În tocmai dispărut-au și-acestia luptători,
Unitu-v'ăți cu toții în fericirea, care
Cu mintea n'o cuprinde sërmanii muritori.

Reamintirea voastră în inime române
Trăl-va cât Carpatul, cât lumea va trăl,
Românii 'n totdeauna al vostru sacru nume,
Cu drag, cu pietate, etern îl vor șopti!!!

Pietrile, malul stâng al Dunării, 15
Februarie 1895. (România).

Remus N. Begnescu.

Prigoniri noue.

Școlarii români cari cercetează școlile ungurești, gimnasil, reale și alte școli, încă nu sunt cruțați din partea Ungurilor, ci sunt și ei prigoniti, căci zis e: „fie-care Român e dușman al statului“, deci dară îi și asupresc cât numai pot, căci inima îi rabdă, ca să facă neplăceri chiar și nevinovaților surcei, cari n'au alt păcat decât, că s'au născut Români.

Pe bieții școlari nu-i mai cruță, ci îi numește turbați, opincari; plata pentru școală le-o îndoiește și ce-i mai sêlbatic, chiar și în atestate le fac neplăceri, nedându-le aceea ce 'li-se cuvine după sporul și după strădania ce și-au pus-o în învățatură.

Mai zilele trecute, când cu începearea mileniului școlarii cei de român au fost siliți să-și pună pe piept pantlici tricolore ungurești, ear' pe un student român dela gimnaziul de stat din Sibiu 'l-au supus la fel de fel de șicanări, amenințându-l chiar și cu alungarea din școală, pentru-că a avut cutezanța de a îndruma pe un alt Român, ca să iee jos pantlica de oare-ce aceea e străină. Profesorii dela gimnaziul acesta și îndeosebi cel de istorie nu sê știește a vîri în tineri ura față de tot ce e românesc, spunându-le că poporul român e prost, e sêlbatic, și câte alte batjocuri cocișești, de cari numai din gura unui Ungur sau din a unui ungarisat poate să ese.

Noue nu ne dă voe, ca pe banii nostri să ne ridicăm școlile unde să ne creștem copiii și ne silesc ca să ne dăm copiii în școlile lor, cari în cele din urmă tot din banii nostri s'au ridicat. Acolo copiii de Român plătesc îndoite, sînt siliți a îmbrăca zdrențe străine, pâlării esărdas, de istorie și limbă românească nici pomană și Ungurii totuși mai au obrăznicia a spune și a trimbița în lungul și în latul lumii, că sînt cel mai drept popor sub soare.

O fi, da om cu mintea întregă nu le-o crede!

Surghiuniri.

Nu este zi în care să nu ne vie la cunoștință câte o nouă prigonire, câte o nouă fărâdelege sêvrșită din partea celor dela putere și a slujbașilor lor. Ca-și-când noi Românii nu am avê alte de locuit decât numai temnițele, ca-și-când noi nu am avê altceva de lecuit, decât numai rănile cari nile cășunează loviturile celor fără de milă și fără Dumnezeu. Ei te prigonesc, și ție nu-ți e iertat nici să mocnești, ear' dacă prigonirea aceasta o aduci în lume, ei în loc de a-ți face dreptate mai tare te prigonesc, căci așa le e firea, ca să nu aibă urechi pentru țipetele de durere ale noastre și să nu aibă ochi pentru a vedê fărâdelegile ce se țin lanț.

Eată vre-o câteva zale din lungul lanț al blăstămățiilor celor dela putere:

Fostul gendarm din *Szász-Encs*, *Jacob Părășcan*, după-ce a fost batjocorit de slujitorii dela ușa fișpanului din Dej, pentru-că a cutezat a cere o „cărmoasă“ dela dlșii, a fost chemat în 7 Maiu înainte preturii din *Kékes*, unde s'a luat protocol cu el, călêuzindu-i vorba un talmaciu, căci vice-pretorul nici n'a voit să vorbească românește cu el. Apoi 'l-au amenințat cu aspră pedeapsă pentru-că a îndrăznit a publica în „Foia Poporului“ nedreptatea ce 'i-s'a făcut și li spuseră, că va fi aspru pedepsit pentru-că nu cunoaște pe cei-ce 'l-au bătut.

Numitul Părășcan ne scrie, că nu va fi atins prin a doua lovitură, ci se va simți vesel, că vede sîrcolirea celor de sus de a lovi în cel mai sărac Român. E trist, când stăpânirea noastră nu dă voe nici să ne plângem, să cerem pâne de acolo, de unde noi, din al nostru avut dăm, ajutăm și punem umêrul la purtarea sarcinilor statului unguresc.

Îi ustură.

Foile ungurești sê necăjesc grozav, când le spunem adevêrul, ceea-ce se înțelege, nu le vine la socoteală. Și a lucru firesc acesta! Stăpânitorii s'au deda: a nu mai lua în seamă drepturile și cererile altor naționalități din Ungaria și a nu pune nici un preț pe ele. Ei totuși pentru ei acaparează, tot binele lor și-l țin, pe când noue Românilor și celorlalte popoare din Ungaria, nu ne lasă decât dările cele grele și temnițele. E ușor de închipuit deci, că pentru-ce ne ridicăm glasul împotriva lor și a faptelor ce ei sêvrșesc. Așa am făcut și în nrul 17 sub titlul „*Milleniul e păgân*“. Eată acum ce scrie „*Erdélyi Hiradó*“, o foaie kossuthistă din Cluj:

„Foia Poporului“ din Sibiu ațită cu patimă în contra mileniului și nescapă nici un privilegiu, fără-ca să piczeze veninul urei de neam în inima poporului românesc nestrîcat dela sate și ușor crezător, neconținut punându-i în față ocărnuirea maghiară și nația maghiară ca pe niște dușmani jurați și de moarte ai Romanilor.

„Acum nu de mult a scris în fruntea foii despre mileniu și spune, că mileniul nici nu e creștin, ci păgân, pentru-că direcțiunea expoziției nu a primit niște cruci trimise de către un oare-care marșier din Reșița, despre care au zis că nu sînt vrednice pentru țîrgul de țară din Budapesta“.

Pe cei dela „*Erdélyi Hiradó*“ li sêpără grozav cele scrise de noi și li sêpără cu atât mai vîrtos, fiindcă cele scrise de foaia noastră sînt tot adevêruri, pe cari spunându-le li scoate din țîlîni pe bieții gazetari dela foile ungurești.

Dealtmintrenea bună e și supêrarea căci de prea multă bucurie milenaritate ne e frică că-și vor perde mințile cu totul.

Magdalena.

*Luna azi e numai pată,
Cerul azi e numai nor,
Și tu torci îngăndurată
Vîsul tîu fermecător.*

*Știu de mult, o Magdalina,
Te-am zărit cu furca 'n prag
Știu că inima-ți e plină
Și 'ți-e sufletul pribag.*

*Că se schimbă ca și norii
Cu seninul peste văi,
Felea, farmecul, fiorii
Și nădejdea 'n ochii tîi.*

*Cal tîu suflet Magdalina
Flacără 'n al seu avînt
Precum fâlțae-o lumină
La suflarea unui vînt.*

*Al tîu suflet e ca spuma
Și cu-o lacrimă-l topești..
Al, în sarbădul de-acuma
Dragoste ca din povești.*

Maria Cunțanu.

Cele trei întrebări.

A fost odată un copil foarte cu minte, încât 'i-a mers vestea peste țeri și peste mări.

De vestea copilului a auzit și Împêratul verde și 'l-a poftit să vie la sine și îl întrebă trei întrebări, pentru-ca sê-l cerce.

Cea dintăiu întrebare fu aceasta: „*Câte stele sînt pe cer?*“

Copilul zise: „Înălțate împêrate, dă-mi o coală de hârtie, dar' să fie cât se poate de mare.“

Împêratul numai decât îi dete o coală de hârtie albă și o peană și cerneală. Și se puse copilul, și făcu și făcu pănă-ce umplu coala de punctulețe negre.

Atunci copilul zise: „Împêrate, atâtea stele sînt pe cer câte punctulețele negre sînt aci pe hârtie!“ Ei, dar' cine a tost în stare a numêra punctulețele?

A doua întrebare fu: „*Câte picături de apă se află în mare?*“

Copilul rîspunse: „Întrebarea aceasta e cu mult mai ușoară ca cealaltă; numai poruncește, Înălțate Împêrate, să oprească să nu mai curgă nici o picătură de apă în mare, nici să ese din ea, căci altcum nu pot numêra.“

A treia întrebare fu: „*Câte secunde sînt în vecie?*“

Copilul rîspunse: „Împêrate! Într'o țeară departe este un munte de diamant; acolo tot la o sută de ani vine o pasere foarte frumoasă și își freacă ciocul de piscul muntelui.“

Când se va măcina muntele acelu, să știi că a trecut o secundă din vecie“.

Împêratul se miră mult de rîspunsurile copilului și îl dăru cu daruri foarte mari.

Boarta, 8 Maiu 1896.

Aureliu Pop.
Învățator.

Oprirea adunării.

Pe 3/15 Maiu a fost convocată adunarea membrilor partidului național român, pentru-ca să se sfătuiască asupra tranicului ordin de nimicire dat de către fostul ministru maghiar Hieronymi. Stăpânirea însă ne-a oprit adunarea, ceea-ce cu toate goanele și prigoanele câte ne vin, totuși nu am așteptat-o. Nu, pentru-că totuși nu ne așteptam la o astfel de bajocorie a legii, pe care chiar aceia ce au adus-o o calcă în picioare.

Legea dă drept fiecărui popor pentru a-și hotărî însuși soarta și pentru a-și regula singur viața în țară. Aceasta este un drept, pe care stăpânirea numai nouă ni-l răpește, fiindcă așa fi vine la socoteală, că numai pe noi să ne asuprească.

Stăpânirea nu a voit ca să ne lase să ne adunăm, căci zice ea: „În țara aceasta numai o astfel de adunare este iertată la care pot lua parte și Jidanii și Ungurii, ba și Țigani“. Auzi tu vorbă și înțelepciune ungurească!

În convocarea președintelui Dr. Ioan Rațiu era apriat spus, că membrii partidului sunt chemați, pentru a li-se aduce la cunoștință ordinul de opreliște al lui Hieronymi. Așadar' ori-ce om cu minte sănătoasă poate judeca, că ce fel de înțelepciune piezișe zace în capetele celor dela putere, căci opresc adunarea acelor membri ai partidului național, cărora avea să li-se aducă la cunoștință ordinul de opreliște. Nu Jidanilor, nu Țiganilor, nu Ungurilor avea să li-se facă cunoscut ordinul de oprire, ci singur numai Românilor, cari singuri alcătuiesc partidul național român.

Oprirea adunării este deci o nouă și ne mai pomenită prigonire, pe care numai ținerea la olaltă a noastră o va pute înfrunta. Să fim uniți între noi și atunci li vom aduce la rânduială pe cei cari astăzi își bat joc de drepturile ce ni-se cuvin!

Earăși procese.

Am cugetat, că doar' pe vremea milleniului stăpânirea maghiară, va înceta cu procesele pentru „ațitare“, dar' vedem că ea și acum ca și mai înainte își pune slujitorii pe brânci, pentru a pedepsi pe oameni, cărora nici prin minte nu le-au trecut a „ațita“ pe Români la ură împotriva lor. În 19 Maiu a avut loc în cetatea goanelor, în Cluj, un nou proces contra învățătorului aruncat din pâne, *Geoge Bortos* din *Băița*. „Nimicirea țerii“ sânt tocmai 5 poesii din o carte tipărită la Blaj și anume: Dor de Seghedin, Dor de Vaț, Stai Române în picioare, Martirului, Timpul trecut. Dl Silvestru Nestor, profesor, di-

regător al tipografiei din Blaj, încă va fi pîrît, pentru-că a dat voce ca să se tipărească amintitele poesii.

*

Pe Mercuri în 20 Maiu, dl *Dr. Petru Șpan*, profesor seminarial, deasemenea a fost chemat la procuror, unde de sigur va căpeta vre-o pedeapsă obicinuită, pentru-că a ținut o cuvântare economică la întrunirea Reuniunii agricole ținută în Mohu, anul trecut. Amănunte vom aduce în numărul viitor.

Ori-cât s'ar înmulți prigonirile contra vorbitorilor și scriitorilor români, ele nu vor fi în stare să înăbușească cu puterea mișcarea națională și lucrarea de împotrivire în contra purtării sëlbatice a stăpânirii ungurești.

Dela Blaj.

Primim următoarele rînduri, cărora cu plăcere le dăm loc:

Mare spaimă și mare năcaz au Ungurii pentru unele lucruri frumoase pentru noi, urte pentru ei, ce s'au sêvîrșit în *Blaj*, în noaptea de 10 și 12 Maiu și în 15 Maiu.

În noaptea de 10 Maiu pe „*peatra Libertății*“ așezată în „*Câmpul Libertății*“, se vedea un *steag național român*, fălăind în aer, ca-și-cum s'ar ruga lui Dumnezeu pentru ajutor nedreptățitului popor românesc. Nu multă vreme a stat acolo falnicul nostru steag tricolor, căci în ziori de zi doi gendarmi au alergat în ruptul capului pentru a lua „periculoasa“ flamură. Au luat-o, dar' nu au putut lua din inimile noastre simbolul ce-l înfătoșează acel steag, adevă iubirea de neam, credința în puterea de viață a neamului românesc și nădejdele ce le avem în viitor pentru îmbunarea traiului și a vieții neamului românesc.

Tot în acea zi mai mulți advocați unguri, dimpreună cu frații lor pécătoși, cu Jidanii au cercetat bisericile de-arin-dul. Mai întâiu pe cea ungurească au cercetat-o, apoi s'au dus la sinagoga jidovească, unde Ungurii de sigur se vor fi bătut în piept de bucurie, că Jidanii împărțesc cu ei bucuriile sêrbărilor millenare. După aceea jupânii au dat și pe la catedrala din Blaj, unde în 48 s'a ținut frumoasa vorbire a lui *Bărnuf*. La vedenia acestor ciuhe, corul ca nici-odată a *tăcut*, nevoind să cânte pentru toți trași-împinșii de Ungur și de Jidan, cari nu din iubire față de biserica noastră ne-au cercetat, ci pentru a spiona și apoi a face arătări, după-cum li-e obiceiul.

În 12 spre 13 Maiu ear' s'au văzut două steaguri tricolore românești împlântate în istorica peatră, carea părea ca un moș cărunt pe „*Câmpul Libertății*“. E de însemnat, că acum aceste steaguri nu au fost rupte de către gendarmi, ci de către un servitor al orașului.

În noaptea de 3/15 Maiu peatra a fost păzită de gendarmi și astfel steagurile — în ciuda lor — au fost puse pe podul Têrnavei, la capêtul străzii liber-tății. Lucru firesc, că acum gendarmii umblă în ruptul capului să afle pe acei bravi Români din Blaj, cari au ținut să-și arete iubirea lor față de neam.

În 17 Maiu s'au adunat apoi studenții în sala de gimnastică, unde au gângăvit un *student*, un *pedagog*, un *normalist* și o *fetiță*. Slabă preamărare a milleniului din partea unor copii!

I. D.

Să înmulțesc Ungurii!

Să înmulțesc Ungurii, dar' să înțelege, că nu prin suflete curate, ci prin lăpêdați, cari pentru un os de ros își vënd până și sufletul. Jidanii dau partea cea mai mare dintre cei cari se ungurisează, adevă mai bine zis își ungurisează numele. Se înțelege de sine, că Jidanul și dacă își schimbă numele în „*Kossuth*“ tot Jidan rămâne, cu însușirile lui strămoșești și de cari nu se lăpêdă, pentru-că nu-i vine la socoteală a se lăpêda. Mai zilele trecute a văzut lumina și o însemnare a acelor ce 'și-au lăpêdat numele și au primit nume unguresc. Eată suma lor: 3 Blau, 4 Deutsch, 3 Friedmann, 8 Goldstein, 4 Gross, 53 Kohn, 23 Klein, 2 Krauss, 10 Löwy, 3 Neumann, 8 Pollák, 4 Rosenberg, 2 Rosenbaum, 2 Rosenthal, 5 Rosenfeld, 2 Silberstein, 11 Stern, 1 Stein, 12 Schlesinger, 3 Spitz, 1 Schönberg, 14 Schwartz, 1 Steiner, 3 Spitzer, 3 Sniger, 2 Teitelbaum, 20 Weiss și 3 Weinberger.

Eată cum și prin cine să sporesc Ungurii! Din 5 milioane ce sânt apoi nu-i mirare, dacă li auzi lăudându-se, că numărul lor trece preste — 9 milioane. Socotească ei pe toții Jidanii de Maghiari, nouă nu ne pare rău, înmulțescăse neamul lor și cu petri, tot spre răul lor va fi.

E de mirat însă stăruința lor de a ungurisa pe toți câți nu s'au născut Maghiari, crezând că prin ungurisarea numelui de familie se va schimba și firea și sângele acelor nemaghiari și apoi când vënd, că Români nu-și schimbă numele, să năcăjesc, tună și fulgeră în toate foile ungurești și întregă ungurimea urlă și li vine să arunce cu petri în cer să vadă că Christos nu vorbește ungurește. Românul nu-și schimbă numele bucuros și e lucru firesc acesta, căci nu vrea el ca să 'și-l pocească.

Jidanii pot să-și unguriseze numele, pot să-și vëndă neamul, pe care nu-l au, cât vor vrea, noi Români însă nu le vom urma: ori-cât ar dori și ne-ar silî millenariștii.

Muncă și unire.

(em) Un om odată, aflându-se pe patul morții, chemă pe toți fiii la sine și le-a lăsat cu limbă de moarte, ca să sape în livade, ce rămâne de diusul, că vor găsi o comoară.

Ficiorii s'au pus pe lucru și din zori până în sfințit au săpat într'una, ca să dea de comoara povestită de fie-iertatul. N'au găsit însă nimica, și intristați că și-au prăpădit atâta vreme s'au apucat și au oblit locul și l'au presărat cu sămânță. Toamna apoi s'au apucat de secerat și ficiorii au aflat comoara bunului lor părinte.

Alt părinte chemă pe fiii sei la sine, căci trăgea de moarte, și voia să le facă testamentul, ca ori-care părinte. Fii veniră și așteptau cu toții cuvintele, poate cele din urmă ale tatălui lor. Acesta luă un manunchiu de nuiele legate la olaltă și le întinse la unul fiecare dintre fiii sei ca să le rupă. Să siliră ei, dar înzădar! Nuielele nu le-au putut rupe. Le deslegă apoi și luă una în mână, pe care o rupse bătrânul părinte.

Vedeți dragii tatii — le zise părintele — manunchiul întreg nu l-ați putut rupe, una câte una însă da. Să luați învățătura și bine să vă gândiți! Precum eu, care sînt cu un picior în groapă, am putut să frîng această nuia, tot așa pot și nevoile vieții ca să vă frîngă și buoul vostru traiu, al fiecăruia dintre voi. Însă precum aceste nuiele legate la un loc nu au putut fi frînte din partea voastră, cari sînteți în floarea vieții și în deplinătatea puterii, tot astfel și voi dacă veți ține unul la altul veți înoda mai cu ușurință nevoile vieții, dacă veți fi una și veți trăi în dragoste frățească unul cu altul, iubindu-vă și ajutându-vă, muncind și osteneind unul pentru toți și toți pentru unul.

Oare cine nu cunoaște aceste două pilde, oare cine nu poate să pătrundă cu mintea în învățăturile acestora?

Toți sîntem încredințați de adevărul lor, pentru-că traiul și ființa de toate zilele ne face ca să credem în adevărul isvorit din aceste două pilde.

Prin *munca și unire* au vrut cei doi părinți să-și ferească fiii lor și să le înlesnească traiul vieții. Nu li-a lăsat aur atrăgător, nici alte bunuri trecătoare, ci le-a zis: munciți și fiți uniți, pentru-ca munca voastră cu spor să fie!

Pătania zilnică întărește adevărul celor spuse de bătrânii părinți.

Căci nu e dată dela Dumnezeu, ca omul să se tîrască așa numai ca un șerpe, nu a dat Dumnezeu omului mîni, și putere ca să nu se folosească de ele, ci ca să muncească, căci numai așa își va trimite și Dumnezeu darul seu cel binefăcător, care încununează lucrul.

Omul așadar e făcut pentru a munci, nu numai pentru a împlini voia lui Dumnezeu, ci pentru a-și câștiga cele de lipsă pentru traiu tîguit și lipsit de necazuri.

În vremea de demult mai ușor era traiul, mai multe bogățiile lumești, căci mai puțini erau viețuitorii, și mai mare era partea ce li-se venia fiecăruia. Astăzi însă lumea s'a înmulțit, necazurile încă au crescut și omul tot mai mult trebuie să muncească pentru a-și ușura viața și pentru a înțelege rostul lumii acesteia.

În ziua de astăzi numai muncind din greu, vei pute străbate mai cu ușurință prin izele necazurilor, căci la din contră te tot afunzi până în cele din urmă vezi numai că te scufunzi.

Ceea-ce munca folosește, ne-o dovedește destul de la înțeles, omul învățat neguțătorul. Vieța, oamenii, lumea, el o înțelege mai lesne, căci lucrul e cea dintîiu și cea din urmă cugtare a lui. El trăește *în, cu și prin* muncă, duce o viață mulțumită, înlesuită, trăește în prisosință și nici vreme de ocară, nici vorbe de cărtire nu mai cheltuște. E prisosință și îmbelșugare, și zău, nu-ți prea vine să le înlocuești cu alte, mai știu și eu ce?

Dacă ai lucrat și muncit în viața ta, poți fi îndestulit cu tine, că ți ai îndeplinit datorința de viețuitor și de făptuire a lui Dumnezeu, poți să mori în liniște deplină că nu ai furat vremea lui Dumnezeu, iac'asa numai ca un trăitor, care stă în spatele altuia. De ești desnădăjduit munca îți alungă supărările, de ești slăbit de boale, ea te înalță și te răcorește, de ești nenorocit ea te înalță. Pace, și bucurie, binecuvîntare și har, belșug și o sumă de bunuri sînt urmări ale muncii.

Munca noastră însă numai așa va fi spornică, când om nu va stăngini lucrarea omului, ci îl va ajuta și-și va pune și el umărul. Legătura de nuiele nu unul, ci puterea împreunată a mai multora va pute să o frîngă.

Însă de multe-ori, în viața-ne de toate zilele, dat ni-e să vedem, cum răul supune binele. Dela Dumnezeu vine asta? Abună-seamă că nu!

Răul biruește binele, pentru-că răul de cele mai multe-ori nu vine dela unul, ci dela zece, dela o sută, dela o sumă de inși. Cei cu porniri rele se unesc între sine pentru a se hrăni din sudoarea celor buni și harnici.

Cei harnici își ved de ale lor trezore, ear' cei răi nici habar n'au de a munci, ci așteaptă privilegiul pentru a da în cel care nu-i ca el.

E oare cel bun mai puțin tare decât cel rău? Nu, Doamne ferește! ci cel bun e deslipit de cei buni, ear' cei răi se unesc între sine pentru-ca cu puteri împreunate se poartă supune pe cel bun. Neunirea e răul și răii se unesc, unirea e binele și de unire sînt lipsiți cei buni.

Cam așa stau lucrurile și la bietul poporul nostru. El e bun; el muncește până să încovoie, dar' nu să apără de cei răi, adecă mai bine zis, nu să știe apără de cei răi și de cele rele.

Cu toții știm, că poporul nostru, trăiește din roadele muncii *grele* a pămîntului și din sucul acesta al ostenelelor plugarului să hrănește un neam întreg de oameni, de aici ciugule străinul, de aici darea.

Muncește poporul nostru, muncește, dar' nu se unește, ca în unire să facă înlesnirea muncii și îmbelșugarea roadelor.

Pămîntul slăbește din an în an și tot mai mică e măsura roadei și tot mai ieftină se face, vitele noastre ajung o marfă ce nu se mai caută, așa de neînsemnat e prețul, sărăcia ne bate la ușă și ne amenință și până-ce Românul „dă ca racul înapoi“ până atunci străinii înaintează pe socoteala noastră și pe retele noastre chibzuiri!

Nu stăm noi de tot rău, nu-i vorbi, dar' nici înainte nu prea mergem, ci stăm locului, lăsând ca vremea se treacă pe dinainte. Și în fața acestor fel de lucruri, cam ce facem noi? Zău, aproape nimic!

Și să nu mergem așa departe!

Românii din comitatul Sibiiului au înființat o reuniune cu menirea de a înlesni înaintarea plugarilor români. Ținta e bună, e măreață și e mîntuitoare tot odată. Ei bine! Celelalte comitate luat-aa învățătura dela acesta al Sibiiului? Cu dădere trebuie să o spunem, că: *nu*. Dar' Românii din comitatul Sibiiului îndeplinescu și ei datorințele îndestul față de această Reuniune? Facu-se ei membri ai acestei Reuniuni folositoare? Răspunsul: să fac: și dacă vom lua de pildă comuna Porcești, unde ținându-se mai zilele trecute o obișnuită adunare agricolă cu scop de a înființa o tovărășie, de abia s'a înscris *un membru* dintre țerani, de unde putem socoti, că nu să prea fac. Pentru-ce? Apoi pentru-că preoții și învățătorii nu-și dau destulă osteneala de a spune popoului foloasele acestei Reuniuni, care voește să împreune pe Români, ca împreună să-și ajute și împreună să-și caute chipurile de a-și muncii moșioara în mai puțină vreme, cu mai puțină osteneală și cu atât mai mare câștig!

Ne tînguim cu toții că sîntem săraci, că sîntem lipsiți. Sîntem! Căci nu știm să ne ajutăm și nici nu prea vrem să urmăim pe cei-ce știu și vor să ne ajute.

Să ne hotărîm deci strașnic pentru înființarea de tovărășii de felul celor din comitatul Sibiiului, și atunci munca săvîrsită în unire nu va întârzia de a-și aduce roadele sale binefăcătoare!

Dovezi ungurești.

Necăjiți ca vai de ei, Ungurii au ținut, ca se-și arete firea în toată golă-tea lor. Ei au dorit, ca și Românii să-și lumineze și se-și tămâieze casele cu privilegiul începerii mileniului. Se în-țelege, că Român adevărat nu a putut să facă așa ceva, nefiind aceasta un lucru frumos și românesc, de aceea pătura un-gurească unde numai a putut a spart fe-restrele Românilor, în dragă voe, fără-ca poliția sau gendarmeria să sară în ajuto-ral Românilor batjocoriți de cătră trași-mpinșii stăpânirii unguresi.

Estă și vr'o câteva din multele do-vezi cu adevărat ungurești.:

În B.-Ciaba, Ungurii au spart fere-strele caselor învățătorului și preotului ro-mân, pentru-că n'au voit să 'și-le lumi-neze și pentru-că n'au voit să pună steag pe turnul bisericii române.

În Ecica lărmuitoarii Unguri au spart ferestrele școlii românești de acolo, fiindcă ferestrele li erau pline de întunec în noaptea de 10 Maiu, adecă în Dumineca orbului.

În Beiuș au fost sparte ferestrele advocatului Ignat.

Cartea cea neagră.

E dureros lucru, când siliți suntem să adăcem la cunoștința cetitorilor noștri și ast-le de fapte neplăcute, cari nici-decum nu ar trebui să se facă. Faptele neromânești săvr-șite din partea Românilor, nici-decum nu le putem trece cu vederea, ci le vom însemna în tot așa fel și numele acelor, cari cu pri-vegiul sărbărilor ungurești au luat parte și au dat drept coadă la toporul ce taie în toporul românesc.

Aceasta o facem numai ca să se aleagă din zăr, oile din capre, ca să ne cu-șorăm oamenii și ca să știm, că în cino avem să ne punem încrederea în toate afacerile noastre, fie bisericesti, fie școlare, fie la bănci, fie la reuniuni, fie în reprezentanțele comu-nale, cu un cuvânt pentru-ca de aici încolo să șim pe cine să numim Român și cari să ne vedem de pâne, de prescură, de plată românească.

Din comuna *Teiuș* au luat parte la tām-ănilă millenar de acolo următorii: Ciprian Muntean, Damitru Muntean, Ioachim Popa și Ștefan Tonta.

În *Gherla* episcopul Szabó, precum și câțiva canonicii directorul seminarial și ceilalți preoți evlavioși de sub oblăduirea vlădiciei sale.

Părintele *Ioan Câmpeanu* din *Groși*, a fost predică millenară în Dumineca orbului. S-a putat însă să orbească pe nimenea!

În *Beiuș* au sărbătorit începutul mileniului teologul A. Antal și V. Papp, advocații *Ambrosiu Kreta*, *Veghő*, *Erdélyi*, *Teodor Tassia*, și *Romul Popp*.

SCRISORI.

Făgăraș, 11 Maiu 1896.

Porunca ministrului de a sărbători și Românii nu a prea fost ascultată și cred că nici nu va fi, căci noi nici nu avem lipsă de a nunt și sărba, fie pe banii noștri, fie pe ai statului. Durere însă, că Maghiarii nu judecă lucrurile așa după-cum sânt, ci se iau după fumuri, batjocorindu-ne și prigonindu-ne ca pe niște hoți și făcători de rele.

În 7 I. c. s'a ținut și la noi adunarea sărbătorească a comitatului cu privilegiul mil-leniului la care au fost chemați și mai mulți Români. Ei însă nu au luat parte, afară de vre-o câțiva notari cercuali. După săvârșirea ceremoniilor, adunarea s'a împrăștiat și s'a luat cătră birtul Lefcovici, unde s'a dat un banchet-millenar. După-ce au ajuns acolo, s'au pus cu toții la masă, și când colo ce să vezi? Sudalme și batjocuri grozave, că nu 'li-s'au ajuns mâncările și beuturile millenare.

Tot în ziua aceasta, cătră seară, musica pompierilor a plecat sub conducerea lui Nathan Jakob și a directorului școalelor civile, cu o ceată de Țigani și cociși, ducând luminiși facle.

După-ce au ajuns în piața Făgărașului, directorul s'a suit pe o masă și a început să istorisească publicului, că cine a fost viteazul Árpád și că prin ce lupte suferitoare au ajuns aceasta zi măreață, că numai Ungurii au ajuns o mie de ani, alte popoare nu, și că numai ei, Ungurii, au dreptul de a sugă sucii ostenelelor celorlalte popoare.

Tot în noaptea aceasta cocișii Făgăra-șului au spart ferestrele dlui Dr. Ioan Șenchea a cărui case sânt chiar în piață. Dl Dr. Ioan Șenchea nu s'a supus poruncii ca să aprindă luminile în ferestri și pentru aceea nu au încăput Ungurașii de dînsul.

Milleniul.

E știut, că atotstăpânitorii pe toate căile au încercat a câștiga sullete mici pentru lu-cruri mari, ca milleniul. Și au aflat și în comuna noastră Șugag un atare sullet vîndut, în persoana notarului Simeon Iancuiescu, care s'a învrednicit a-și pune toate puterile, spre a se sărba milleniul și în comuna noastră curat românească.

A sădit arbori (pe banii bietului Român), ba ca să o facă și mai cu vîrf, a pus la cale și un banchet tot pe cheltuelile comunei. Aceasta a fost memorabil prin aceea, că au luat parte preotul local Gligorie Ghib în reverenți — ce numai la sărbători mări obiceiuește — și șeful dela gendarmeria din loc provăzut cu lanțuri, pentru a lega pe răsăritorii ace-stei petreceri arangiată de Român pe bani ro-mânești, dar' într-o mărime neamului lui Árpád. Învățătorii însă și între zăritul lanțu-rilor totuși au cântat „*Destăptă-le Române*”.

Slujească această prevenire spre onoare, celui-ce a pus-o la cale! Se vede că nu-și cunoaște poporul, nu însușirea lui de a-i cruța și suferi și alte neplăceri cu cari îl șicanează zilnic. Avis celor-ce voesc a-l avé de notar.

Încă ceva: banchetului, după un circular primit dela mai marii noștri bisericesti, 'i-a premers serviciul dumnezeesc.

La această slujbă 'i-a umblat cam rău preotului local, căci nici un cântăreș nu s'a înfătoșat, încât a fost silit ca dînsul să-și cânte și descănte așa, că în urmă ne mai pu-tînd singur a pus patrașul jos, cântînd pe ulițe în sus și trimițînd oameni după vr'un cântăreș.

Mărgineanu.

Loc deschis.*)

Mulțumită publică.

La propunerea onorabilei direcțiuni a „Institutului de credit și economii „Albina” din Sibiu, adunarea generală a acționarilor, ținută la 28 Martie a. c., a binevoit a vota pentru „Reuniunea română de agricultură din comitatul Sibiului” un ajutor de 100 fl. v. a.

Ne împlinim o plăcută datorință, aducînd și pe această cale mulțumitele cele mai sin-cere ale Reuniunii noastre, atât onorabilei di-recțiuni, cât și onoraților acționari ai numi-tului institut pentru valorosul sprigin ce-l ofer primei Reuniuni române de agricultură.

Sibiu, în 3/15 Maiu 1896.

Comitetul central al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiului”.

D. Comșa,
preș.

V. Tordășianu,
secretar.

Mai nou.

Archiducele *Carol Ludovic*, fratele Împăratului nostru a răposat Marți în 19 Maiu la 7^{3/4} oare dimineața. El e tatăl moștenitorului de tron Francisc Ferdinand.

Dl profesor seminarial *Dr. Petru Șpan* a fost ascultat Miercuri la judecătoria din Sibiu. Ca apărător a fost dl Dr. *Nicolau Vecerdea* Dl Șpan n'a fost pe-depsit fiind-că gendarmii pîrtori n'au putut răsturna dovezile aduse de martorii dlui Șpan. Despre acest proces vom aduce amănunte în numărul viitor.

CRONICĂ.

3/15 Maiu. Ziua măreței adunări dela Blaj s'a sărbătorit, așa credem, în toate părțile locuite de Români.

— În Sibiu încă s'a sărbătorit destul de frumos. În preziua mai mulți Români au eșit în pădurea din apropiere, unde s'a încins și o horă românească, ear' Vineri în 3/15 Maiu a avut loc o întrunire în sala cea mare din birtul românesc al lui *Ardean*, locul de în-trunire al Românilor din Sibiu. S'au ținut mai multe vorbiri, care de care mai însufle-țită, potrivit însemnătății zilei de 3/15 Maiu.

— În *satele* din giurul Sibiului dease-menea s'a sărbătorit. În unele din ele din ziori de zi s'au tras clopotele bisericilor, ba s'au ținut și slujbă dumnezească, după-cum se și cuvine.

— În *Brasov* a fost sărbătorită printr'o în-trunire, la care au luat parte peste 100 de inși.

— În *București* ziua de 3/15 Maiu a fost sărbătorită cu multă însuflețire de cătră studenții din Ardeal. S'au ținut și vorbiri pen-tru izbănda cauzei naționale.

În *Gras* s'a sărbătorit din partea tinerimii române, care a trimis saluturi poporului ro-mân și izbănda luptătorilor sei.

În *Viena* ziua de 3/15 Maiu s'a sărbătorit din partea studenților și a Românilor de acolo cu o mare însuflețire. Ei au trimis „*Tribune*” următoarea telegramă: „Tinerimea și colonia română din Viena adună cu privilegiul zilei

* Pentru cele cuprinse în rubrica aceasta redacția nu primește răspunderea.

LOTERIE.

Tragerea din 16 Maiu n.

Timișoara: 27 12 26 5 61
 Viena: 32 82 20 46 53

Tragerea din 20 Maiu n.

Brünn: 5 33 18 58 35

Tiğurile din săptămăna viitoare după cäl. vechiu.

Luni, 13 Maiu: Budapesta, Mänärade, Uzon, Hunedoara, Bodon, Dobra, Jimborul-mare.

Marti, 14 Maiu: Covasna, Ciachi-Ghirbäu. Tege.

Mercuri, 15 Maiu: Näsëud, Dej.

Joi, 16 Maiu: Bachnea, Ighiu, Șilimegi, Fägäraș, Cehul-Selagiului.

Vineri, 17 Maiu: Barot.

Sämbätä, 18 Maiu: Miheș, Morișdorf, Birc.

Cälindarul săptămänii.

Zile	Cälindarul vechiu	Cälind. nou	Soarele	
	Dum. Rosaliilor		räs.	ap.
Dom.	12 (+) Pogor S. Dub.	24 + Rosaliile	4 25	7 29
Luni	13 + St. Mäta Glicheria	25 + L. Ros.	4 24	7 30
Marti	14 S. Mart. Isidor	26 Filip N.	4 24	7 31
Mer.	15 S. Pär. Pachomie	27 Lucian	4 23	7 32
Joi	16 Cuv. Teod. sfântitul	28 Wilhelm	4 22	7 33
Vineri	17 Apost. Adronic	29 Maximus	4 22	7 33
Sämb.	18 Muc. Teodot	30 Ferdinand	4 21	7 34

**„Institutul Tipografic“
din Sibiu**

indeplinește tot felul de lucrări tipografice și indeosebi tipărește cărți de tot felul, înștiințări de căsătorie, înștiințări de moarte, placate, bilete de vizită, conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile cât se poate de ieftine.

Deasemenea institutul primește în editură cărți școlare și peste tot cărți scrite anume pentru popor, precum sunt povești, snoave, poesii populare, istorioare, novele, descrieri de obiceiuri și datini, schițe istorice ori biografii scrise în limba poporului și alte deasemenea.

Fieci „Institutul Tipografic“ avere națională, bine ar fi, ca Românii ael să-și comandez cele de lipsă, ear' nu la străini.

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMÍ, SOCIETATE PE ACȚII

Sediul: ARAD, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2.

Întemeiată la 1887.

Capital de acții fl. 300.000. Fond de rezervă fl. 90.000.
 Depuneri fl. 900.000. Circulația anuală fl. 10,000.000.

Primește depuneri spre fructificare, după care solvește 5% interese fără privire la terminul de abzicere.

Dare de venit după interese încă o solvește institutul separat. După starea cassei, depuneri până la fl. 1000 se restituiesc îndată la pesentarea libelului fără abzicere.

Depunri se pot face și prin postă și se efectuesc momentan după sosirea comandei.

Direcțiunea institutului.

[397] 10—25

Franz Joh. Kwizda.

Prafurile Korneuburg

pentru nutrirea VITELOR ale lui KWIZDA.

Mijloc dietetic pentru cai, vite cornute și oi.

De 40 de ani se întrebuințează în cele mai multe grajduri, la lipsa de poftă de mâncare, mintul roa, pentru îmbunătățirea laptolul și augmentarea laptolul dela vaci. [1794] 36—40

Prețul unei cutii 1, 70 cr., o cutie 1/2, 35 cr.

Depositul principal:
Farmacia cercuală
Korneuburg l. Viena.

3 medallii de aur
15 de argint
12 diplome de onoare și recunoștință.

Se se observe bine marca și să se ceară exclusiv fluidul de restituțiune a lui Kwizda.

Se capătă în toate farmaciile și droguerille din Austro-Ungaria.

Liferant al curții c. și r. austro-ungare.

Liferant al curții reg. Române.



Fabrică de casse.

Am onorul a aduce la cunoștința p. t. publicului, că am mărit atelierul meu și am arangiat o fabrică de casse.

Spre încredințare, că furnisez numai marfă bună și frumoasă, servească împregiurarea, că vënd casse fabricate exclusiv numai de mine, și stă în voea fiecărui a să convinge cu prilegiul comandelor în atelier despre bunătatea materialului și conștientiositatea executării.

Încredințând p. t. publicul pe deplin, că atât la cassele noue cât și la reparaturi și deschideri voi face cele mai ieftine prețuri și voi executa în cel mai conștientios mod toate comandez, semnez în speranța unei clientele binevoitoare [950] 10—

cu distinsă stimă

Gustav Moess,
strada Poplăcii-mare Nr. 8.

Comandez bisericești și politice li-se acordă și plățirea în rate.

Doi învățacei

se primesc în franzelăria lui
Stefan Moga,
Sibiu, Strada Trenului Nr. 4.
[1384] 6-6

Daruri pentru examene școlare.

Cărțile de rugăciuni:

'POARTA RAIULUI',

exemplarul 20 cr.

și

'CALEA CEREASCĂ',

exemplarul 50 cr.

se pot procura prin ori-care librar, sau
direct dela [1432] 3-6

Michail Molnár,

librar în Bala-mare (Nagy-Bánya).

Tochmai a apărut și se află de
vânzare la librăria Institutului Tipografic
în Sibiu:

GESTIUNEA NAȚIONALITĂȚILOR

și

MODURILE SOLUȚIUNII SALE

în

UNGARIA

de

AUREL C. POPOVICI.

Prețul 50 cr. v. a.

cu trimitere postală 55 cr. v. a.

Prima casă de păstrare din Perjámos

în Perjámos-Haulikfalva, cu edificiu propriu în piață
înființată la anul 1872.

Capitalul acțiilor fl. 100.000 = 200.000 coroane.

Fondul de rezervă fl. 11.250 = 22.500 coroane.

Total . . . fl. 111.250 = 222.500 coroane.

Se socotesc pentru cambii prima 8 procente.

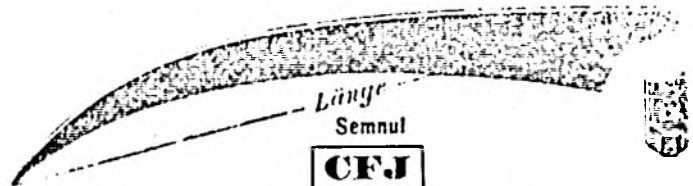
Ofere împrumuturi ipotecare cât se poate de ieftin.

[1359] 5-6

Dirrecția primei case de păstrare din Perjámos.

Coase de tigare, fer vërsat, otel

de cele mai bune, și pe felelat



Lungimea:	70	75	80	85	90	ctm.
1 dărab fl.	-.80	-.80	1.-	1.-	1.-	

Ori-ce coasă vëndută la mine **pe felelat**, care nu corespunde,
se primește înapoi, sau se schimbă chiar și când ar fi fost
bătută sau folosită. [1431] 1-

Pentru fiecare coasă se dă și o așa numită hârtie de felelat.

La cumpărarea deodată alor 10 bucăți se dă una de bașca pe deasupra.

C. F. JICKELI,
prăvălie de fer, Sibiu, Piața-mică.

Pentru mașinile cumpărate la mine garanție de 5 ani.

Schimbare de local.

Subsemnatul am onoarea a face respectuos cunoscut publicului din
Sibiu și giur, că depositul meu de mașini de cusut și atelierul meu de
reparaturi aflător până acum în strada Gușteriții nr. 6, se află acum în

Piața-mare nr. 19.

Totodată îmi iau cu tot respectul voia a face cunoscut p. t. publicului,
că dispun numai de cele mai noue și mai deservite mașini de cusut, cari
există acum pentru folosința familiilor și pentru scopuri industriale, le-am
totdeauna în deposit precum și părți întregitoare pentru mașini de cusut,
cele mai fine oleuri, ace și curele.

Reparaturi

pentru toate mașinile de cusut vor fi ca și până acum îndeplinite în cel
mai conștient și mai solid mod și pe lângă cea mai ieftină socoată.

Cu cea mai mare stimă

Gustav Dürr,
deposit de mașini de cusut și atelier de reparaturi.

Piața-mare nr. 19.

Nou!

Nou!

Mașine de cusut între „Rundschiffchen“.

Facultatea de muncă 1000 împunsături pro minută cu ajutorul piciorului,
— 2000 cu ajutorul de forță.

Coasă pe dinainte și pe dindărăt.

Această mașină este cel mai iute și cel mai tăcut metod al mașinilor actuale.

[1422] 2-3

Unicul deposit.

Pentru mașinile cumpărate la mine garanție de 5 ani.